

Amerre a Tisza folyik!

Vágyik oda az én szívem,
Amerre a Tisza folyik.
Elszáll oda ezerszer is
Napfeljöttől napnyugtáig,
Amerre a Tisza folyik.

A folyó is, a vidék is
Itt van, itt él a szívemben.
Hát még, aki édes örök
Szeretettel vár ott engem,
Amerre a Tisza folyik!

Aldja meg az Isten őket!
Az én lelkem jó anyámat,
Meg ő érte, ahol csak jár,
Azt a földet, azt a tájat:
Amerre a Tisza folyik.

Szabolcska Mihály.

A négy testvér

Tavasszal a napsugár
Csókot ejt a földre,
Nől a virág, nő az ág,
Nől a vetés zöldje,
— Isten néz a földre.

Ősszel jön a hervadás,
Megy a gólya, fecske,
Hull a levél a fákról,
Fujja a szelecske.
— Isten így rendelte.

Nyáron érik a gyümölcs,
Meg a kenyér magja,
Télre szőlő kenyerét
Ki-ki csürbe rakja.
— Ezt is Isten adja.

Télen csendes a határ,
Fehér a ruhája.
A jó Isten bölcs keze
Paplant terít rája.
S az új tavaszt várja!

Móra László.

Az új kenyér

Milyen oszló, milyen foszló,
Ducoshátú, szép, piroszló,
Illatos, lágy, hófehér,
Az új, szent magyar kenyér.

Lisztjét édesapám hozta,
Anyám keze dagasztotta,
Tán azért is oly szépszinű,
A kalácsnál is jobb ízű!

Milyen ropogós a héja,
Kívánatos a karéja!
S mily beszédes, mily szelid,
Mikor frissen felszelik!

Tán azért száll, hogyha látom,
Ég felé az imádságom:
Ó, édes, jó Istenünk!
Mindig ilyet adj nekünk!

Vályi Nagy Géza.